

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIJAICHE, RODICA

J&C: Pasiune în dans / Rodica Mijaiche. - București:

Librex Publishing, 2018

ISBN 978-606-8894-86-7

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

RODICA MIJAICHE

J & C

PASIUNE ÎN DANS

 **LIBREX**
București, 2018

PROLOG

Joshua Pierce

*New York,
East Harlem*

— Joshuaaaa!!! Mama dracului de copil! se aude răcnetul tatălui meu până în stradă. Unde naiba ești, băiete?

Strigătul se aude din ce în ce mai tare când iese în holul blocului și dă de perete cu ușa de la intrare. Geamul se face tăndări când se izbește de zid.

Ochii lui rătăciți de la aburii alcoolului mă fac să înghit în sec și să mă uit disperat în toate părțile. Știu ce mă așteaptă. Ceva ce se întâmplă de câțiva ani încoace, de când tatăl meu a fost dat afară de la locul de muncă, după o zi în care a băut până nu a mai știut de el și a lovit un pieton în timp ce conducea mașina de serviciu.

Își varsă năduful asupra mea, și, dacă am norocul să nu fiu acasă în acele momente de criză și răbufnire violentă, mama este cea care încasează toate loviturile. Dar ea niciodată nu ripostează, iar asta mă înfurie și mai tare. De ce nu face nimic?

Până și echipajele de poliție refuză să se mai prezinte la ușa noastră când sunt chemate de vecini, pentru că mama tace de fiecare dată. „Am căzut, domnilor ofițeri”. Sau... „am alunecat, domnilor ofițeri”. Sunt

scuze pe care nu le mai suport, iar într-o zi tatăl meu va plăti pentru asta.

Ne-a mers cât de cât bine o perioadă. Tata lucra. Mama stătea acasă cu mine și mă ajuta cu temele, pe care câteodată le făceam, câteodată nu. Trebuia să fiu arbitru între ei doi când tata nu-și mai cunoștea măsura la băutură. Și se întâmpla din ce în ce mai des. Nici faptul că învățam bine nu calma lucrurile. Învățătura nu te ajută cu nimic, prostule! îmi spunea întruna tata, când veneam bucuroși de la școală, cu vreo notă mare.

Am treisprezece ani și tot ce vreau este să plec de aici. Nu contează ce fac pentru a reuși. Voi aștepta momentul oportun.

— Drac împielit!

Urechea mea este aproape smulsă din cap când tata pune mâna pe mine.

— Au!

Dau din mâini, încercând să scape din încheștarea lui, pentru că tata este un bărbat masiv, înalt. Deși trupul lui nu mai este la fel de puternic ca atunci când era mai tânăr și băutura nu îl seca de tot, atunci când este în criză, are o forță care mă năucește.

— Hei, Ed, aud deodată vocea brutarului de la pizzeria din capătul străzii, dă drumul băiatului.

— Nu te băga, Pete! strigă tata la el și saliva lui îmi stropește fața.

Mă șterg cu scârbă și mă mai smucesc o dată, până reușesc să scap din mâinile lui, și fug fără să mă uit înapoi. Și în această noapte voi dormi pe stradă. Dar nu este nimic nou pentru mine. Deja știu toate cotloanele și

toate zonele în care pot să mă aventurez, dar și pe cele în care este mai bine să-mi văd de treabă.

Respirația greoaie îmi face pieptul să se ridice spasmodic și mă gândesc cu părere de rău că mama va fi cea care va primi ceea ce-mi era pregătit mie.

Ajung la colțul ultimului bloc și mă ascund după niște tufe de trandafiri uscate proptite de un gard de lemn dărăpănat. Nici florile nu doresc să-și ridice frunțile la suprafață în cartierul ăsta. Este ca și când viața nu ar mai fi binevenită.

Mă așez pe vine și, cu fața în mâini, încerc să mă gândesc la următoarea mișcare. Știu că aș putea să merg la doamna aceea drăguță de la Asistență Socială. A spus că pot să o caut oricând. Mai venea din când în când la noi acasă pentru a ține situația sub control, cum se exprima ea foarte oficial, dar mama o îndemna să plece cât mai repede, iar tata doar își striga nemulțumirile la adresa politicianilor care „sug vlaga din muritorii de rând”.

Știu că oricât a spus ea că mă poate ajuta, lucrurile nu stau chiar așa. În lumea mea nimeni nu te poate ajuta. Sunt singur.

Mă șterg la ochi, dar nu simt nicio lacrimă. Am învățat deja că asta nu este o soluție. Să fii slab nu te ajută cu nimic.

— Băiat bun de nimic! aud vocea tatălui meu și mi-l imaginez stând cu mâinile în șolduri, clătinându-se de pe un picior pe celălalt.

— Haide, omule, lasă copilul în treaba lui, spune Pete, a cărui voce puternică aș recunoaște-o oriunde.

El este singurul la care mă duc când am nevoie de ceva și mă ajută întotdeauna.

— *Ptii! Drac de copil! Este om în toată firea și numai nuiiaua este bună de spinarea lui, bolborosește tata.*

— *Du-te în casă, Ed, îl aud pe Pete cum îl îndeamnă pe tata să plece și să mă lase în pace, însă eu, acum, nu mă mai pot întoarce acasă curând. Hai că ești obosit, continuă, și-l privesc din ascunzătoarea mea cum îl trage pe tata de braț și dispar amândoi din peisaj.*

Stau cu sufletul la gură. Nu vreau să mă găsească. Încă nu mi s-au vindecat rănile de la ultima bătaie. Respirația șuierată face să mi se strângă coastele mai tare în jurul meu. Inima îmi bate cu putere și aș vrea ca acum, după ce închid ochii și-i redeschid, să fiu în altă lume. Departe de aici. Departe de tot.

CAPITOLUL 1

Clarice Parker

Îl privesc de câteva minute bune pe Joshua și aceeași senzație îmi dă târcoale. Căldură prin membre și panica ascunsă adânc în măruntaie. Parcă sunt atrasă spre el și ceva mă reține, trăgându-mă înapoi.

Deja sunt ani buni de când se ocupă de paza mea, deși are și alte atribuții acum. Este directorul de securitate al publicației *The Chase* și, cu toate astea, nu lasă pe nimeni să se apropie de mine. Practic, am crescut cu el pe urmele mele. Da, au fost momente în care, în naivitatea mea, am crezut că sunt îndrăgostită de el, dar a avut grijă să-mi taie elanul cu duritate și de atunci încerc doar să nu-l calc pe nervi sau să nu-l scot din ale lui.

A devenit la fel de maniac în privința controlului precum unchiul meu, Alexander Chase. Dar, probabil, ajungi să semeni cu cel pentru care lucrezi.

Mă îndrept spre canapeaua în forma unui S din capătul îndepărtat al livingului și mă așez cu grijă, să nu-mi șifonez rochia de culoarea perlei despre care Alyssa, noua mea mătușă, pe care o iubesc nespuse de mult, a spus că-mi vine ca turnată. Știu că ea spune asta doar așa, pentru că mă iubește prea mult, dar ochii lui Joshua nu reflectă nimic când se uită la mine.

Eu nu exist pentru el. Sunt doar nepoata răsfățată pe care el trebuie să o apere. Nu știu de ce, pentru că unchiul meu nu-mi spune și eu m-am saturat să tot întreb și să nu primesc răspunsuri. Îmi fac programul cum vreau eu, iar el nu are decât să se țină de el.

Îmi aranjez frumos poalele rochiei în jurul genunchilor și îmi las privirea să cutreiere frumosul apartament. Joshua nu face nicio mișcare. Pare adâncit în gânduri, ceea ce nu-i este caracteristic. Dar îl las în porcii lui. Chiar nu am chef să fac pe psihologul cu el.

Propriile gânduri mă poartă înapoi în timp. Acum șase ani nici nu visam că viața mea se poate schimba radical. Și mai ales în bine.

Un oftat melancolic îmi scapă printre buze când imaginea Alyssei în frumoasa ei rochie de mireasă albă, cu trenă lungă, elegantă și cu tiara așezată pe părul de culoarea ciocolatei îmi invadează mintea.

Ochii mi se umezesc numai la gândul că acum chiar va fi cu noi pentru o perioadă lungă de timp, pentru că știu că unchiul nu o s-o mai scape din ochi. Au trecut prin atâtea. Despărțiri și împăcări. Răpiri, șantaj și urmăriri. Pierderi care au lăsat urme în sufletele fiecăruia.

Dar am reușit cu toții să trecem peste, iar acum Alyssa mai are puțin și va aduce pe lume un copilăș. Un îngeraș la fel de frumos ca ei doi. Râd când mă gândesc că acum unchiul este ca un cățeluș pe lângă soția lui. Oare îi este prea cald sau prea frig? Sunt întrebările lui existențiale.

Într-o seară chiar a venit la mine să mă roage să vorbesc cu ea pentru că lui i se părea că ea este supărată

și nu a vrut să riște izbucnirea unui război. I-am spus că, din câte am citit eu despre starea gravidelor, este vorba doar despre hormoni. Asta, bineînțeles, dacă el nu se simte cu musca pe căciulă.

Îmi întorc capul și îmi dau la o parte câteva șuvițe blonde ce mi-au scăpat din cocul lejer făcut de Alyssa și privesc spre Joshua. Este înalt, cu trupul lin, fără niciun cusur și are atitudinea unui războinic.

Și acum îmi pot imagina umerii puternici pe care i-am cuprins într-o îmbrățișare în acea seară de vară. Singurul aspect care-l face să pară totuși bărbatul modern și urban este costumele scumpe din trei piese, care nu-i lipsește niciodată. Iar arma din dotare îl face mai sexi decât diavolul. Cel puțin după spusele colegelor mele de la facultate.

Ah! Visul meu s-a împlinit. Sunt în ultimul an la Juilliard, secțiunea dans. Mai e puțin și cursurile se termină, iar viața mea va urma un alt făgaș. Ce este mai frumos decât să-mi pun poantele și să-mi execut mișcările cu grația și profesionalismul pe care le învățăm în fiecare zi? Știu că este greu și va fi și mai greu, dar dorința mea de a dansa și pasiunea pentru dans sunt mai puternice decât orice sentiment pământean. Este aproape divin.

— Sunt gata! spune veselă Lys și vine spre mine ținând în mâini o frumoasă poșetă foarte colorată, iar vocea ei mă scoate din reverie.

Cu coada ochiului îl surprind pe Joshua care se pare că este cu ochii pe mine. Mă simt de parcă aș fi un exponat de muzeu. Ce-o fi în capul lui, nu știu,

dar oricum nu am de gând să-i mai iau în seamă atitudinea asta indiferentă.

Oh, un gând nebun mi se sădește în minte. Ha! Ha! aproape râd în sinea mea. Dacă l-aș provoca? Doar așa, ca să văd cât de departe pot ajunge. Hmm, sunt destul de ocupată cu studiile, dar el este tot timpul după mine, așa că-mi va fi ușor să-l scot un pic din rutina lui enervantă.

Mă ridic și o cuprind pe Alyssa într-o îmbrățișare plină de căldură, dar râsul ei ne zguduie pe amândouă.

— Oh, Rice! își trage ea sufletul. În curând nu o să mai poți nici să mă cuprinzi cu brațele.

— Hei, zic uitându-mă chiorâș la ea, ai grijă că vorbești despre verișorul sau despre verișoara mea preferată.

— Mda, singurul tău verișor, ori verișoară, spune Lys și nu pot să nu simt o urmă de tristețe în glasul ei.

— Tocmai de aceea și este preferatul meu, adaug repede, pentru că nu vreau să-i dau prilejul de a fi prinsă în capcana amintirilor.

— Doamnelor, apare Joshua lângă noi și tresar involuntar.

Chiar mă enervează când face asta.

— Mergem? continuă el cu aceeași voce calmă.

— Da, izbucnesc iritată și surprind privirea întrebătoare a Alysei, dar nu vreau să-i dau apă la moară.

Și așa sunt convinsă că de ani buni ea știe de sentimentele mele pentru el, dar mi-a respectat intimitatea și nu mi-a pus niciodată vreo întrebare.

Joshua merge în fața noastră, ceea ce-mi permite

să-i analizez partea dorsală. Cu mândrie recunosc că pantalonii se așază pe el într-un mod absolut fenomenal. Sunetul liftului mă face să-mi ridic ochii, iar privirea de felină a lui Joshua mă ține captivă. O provocare mută traversează cei câțiva centimetri care ne despart, dar imediat brațul Alysei mă cuprinde pe după talie și mă împinge în lift.

Pfui, mă bucur al naibii de mult că liftul a sosit la timp, pentru că acum, în timp ce coborârea este lină, mintea mea a revenit la parametri normali. Chiar simt că o iau razna cu fanteziile mele stupide în care Joshua este supărător de prezent.

Cu ochii în tavanul liftului, evit orice privire spre trupul înalt din fața mea ce stă drept și cu brațele lejere pe lângă corp.

— Oh, abia aștept să termin camera copilului, o aud pe Alyssa bucuroasă foc. Știu că Alexander deja este nerăbdător, continuă ea cu veselie în glas, pentru că nu știe nimic. L-am făcut să-mi promită că nu va interveni cu nimic. Știi și tu cât poate fi de dictatorial, zice ea, dându-și ochii peste cap.

Eu nu pot decât să pufnesc aproape izbucnind într-un râs ironic, dar Joshua își întoarce deodată capul spre mine și rămân cu gura deschisă, simțindu-mi imediat buzele uscate de focul din privirile lui.

Ajungem la parterul clădirii fără a mai face vreun comentariu. Liniștea care ne-a urmărit este acum înghițită de zumzetul continuu al angajaților ce intră și ies din clădire.

Îl privesc pe Joshua cum își pune nelipsiții lui ochelari cu lentile fumurii și pornește spre SUV-ul

negru ținându-ne deschisă portiera din spate. Într-un moment de răzvrătire ocolesc mașina și urc pe locul de lângă șofer. Nu-i văd ochii, dar îi simt privirea pironită pe spatele meu și aud râsul Alyssei.

— Ce copil, murmură Joshua doar pentru urechile mele când se urcă lângă mine și pornește motorul, nelăsându-mi răgazul să ripostez.

Acordurile unei arii al cărei nume nu-l recunosc umplu liniștea din mașină și îmi las capul pe tetieră. Închid ochii și mă gândesc la ultima repetiție. Madame Louise mi-a spus că trebuie să exersezi cât mai mult și cel mai bine ar fi cu un partener. Dar cum să fac asta? Deja toți colegii mei au partenerii lor și nimeni nu are de gând să renunțe. Uf, oftez cu un aer trist, ce să fac?

— Ce este, draga mea? mă aduce vocea lui Lys cu picioarele pe pământ.

— A, îmi dreg repede glasul, nimic important.

— Hai, dacă te face să oftezi de mi se rupe sufletul, trebuie să fie ceva foarte important pentru tine.

Știu că nu am cum să scap din asta.

— Îmi trebuie un partener de dans pentru repetiții, spun cu un aer posomorât.

— Oh.

— Mda.

— De ce n-ai spus așa? continuă ea pe un ton jucăuș și sunt convinsă că asta nu prevestește nimic bun. Alexander dansează divin, spune ea și vocea îi devine melancolică. El ar putea să te ajute.

— Ha! ripostez deodată. Cu tine, poate, pentru că te divinizează și nu suportă să se uite nimeni prea mult la tine fără să scoată foc pe nări, dar îți spun eu că nu va dori.

— Îhm, se gândește ea un moment, s-ar putea să ai dreptate. Oricum, nu știu dacă are timpul necesar. Mai mult te-ar încurca la cât este de ocupat.

— Exact, continui bucuroasă că am scăpat de subiectul ăsta. Așa că este doar o problemă ce va fi rezolvată. Găsesc eu un coleg dispus să mă ajute.

Frâna bruscă mă face să mă proptesc cu palmele de bordul mașinii și să-i arunc o privire acuzatoare lui Joshua.

— Ce este, Joshua? se aude din spate vocea panicată a lui Lys și imediat mă întorc spre ea.

— Ești bine? o întreb când o văd mângâindu-și burta proeminentă.

— Da, murmură ea puțin speriată.

— Ce naiba!? încep să vorbesc, uitându-mă revoltată la Joshua. Nu mai știi să conduci?

— Voi fi partenerul tău, comentează el sec și fără nicio legătură.

Dacă nu ar fi fost muzica din boxe, aș fi putut spune că acum este o liniște mormântală. Dar râsul meu se aude deodată isteric în mașină și lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

— Oh, Doamne! Oh! Asta da glumă. Ah! încerc să mă adun. Nu știam că poți să glumești în halul ăsta, dar cred că asta înseamnă să nu cunoști pe cineva.

— Rice, o aud pe Lys din spate cum îmi pronunță numele pe un ton de avertizare, dar nu o bag în seamă.

Nu iau în seamă nici încordarea lui Joshua în timp ce repune mașina în trafic și ne duce la spital pentru controlul periodic al lui Lys.

— Da, trebuie să te felicit, continui cu un